

Erdők vonzásában

Karcsi fiammak

Ahol a hegyek kinyújtóznak
 halk zizegése a fűnek
 nem keresed ízét a kenyérnek
 benne él a tájban
 a fűben a fában
 a sugaras kalászban
 erdők vonzásában
 a szerető hangjában
 a tavak fodrában
 a sóban
 tárnák titkos mélye
 hős lehelettel ontja
 a békét
 a Föld zamatát
 a búzák színét ízét
 a Nap sugarának
 s ahogy delelőben az árnyékát
 nézed
 zöld illattal az erdőt
 mélyen megigéznek
 s öleled a fákat
 az ágak levelek zúgását

madárdallal a
 mélység szakadékát
 vonzását a tájba
 horizontjába
 virágok balzsamával
 tágul a mély a mélybe
 akár az úr az űrbe
 s otthonná lesz a világ
 a táj
 átölelve tart a ragyogás
 a fény
 s megrendülve érzed
 az isten szeme néz
 erdők vonzása
 a kenyér íze
 veled marad veled
 az idő fényében
 a térben
 ahonnan a levegőt
 kérted
 a mindenséggel —

Fülöp Kálmán

Pacsirta

Te lélek-angyal, zengő hárfa,
 viharvert, kedves kismadár,
 kongasd meg szíved lágy harangját
 a nap kiszáradt homlokán.

Mert kell a dal ma, kell az ének,
 trilláz szelíden, boldogan,
 lágy fények apró rezzenésén,
 a gondokban is gondtalan.

Biztass, hogy lehet így is élni,
 ne némulj el ma sem s soha,
 maradj a dallam tiszta csokra,
 időtlen és örök csoda.